

Sygn. akt I CSK 123/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S. M.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Infrastruktury i Rozwoju  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 25 listopada 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 235/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii  
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset)  
złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda S.M. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 17 października 2013 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Skarbowi Państwa Ministrowi Skarbu Państwa o zapłatę 85 000 złotych z tytułu dofinansowania zakupu lasera do produkcji guzików w ramach „Sektorowego Programu Operacyjnego - Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw Działanie 2.3. Wzrost konkurencyjności małych i średnich przedsiębiorstw poprzez inwestycje”. Oddalenie powództwa nastąpiło wskutek stwierdzonego przedawnienia roszczeń, na które powołała się strona pozwana. Po rozpoznaniu apelacji powoda Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Okręgowego, nie uznał także za zasadne zastosowania art. 5 k.c.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów postępowania w postaci błędnego i niepełnego rozpoznania istoty sprawy - zarzutów apelacji, na co powołał art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 233 § 1 k.p.c., a także naruszenie art. 381 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 442<sup>1</sup> § 1 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię i błędne zastosowanie oraz art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c. przez jego niezastosowanie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i zasądzenia kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę „wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Sądu w stosunku do stanu faktycznego sprawy, tj. wykładni wymagają przepisy art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c. oraz art. 381 k.p.c. jako błędnie

zastosowane w niniejszej sprawie przez Sąd Apelacyjny, w wyniku czego doszło do wydania rozstrzygnięcia sprzecznego z prawem i w sprzeczności ze stanem faktycznym zachodzącym w sprawie”.

Z przytoczonego sformułowania wniosku wynika, że pełnomocnik skarżącego nie zrozumiał istoty skargi kasacyjnej. Nie polega ona na zarzucaniu wadliwości rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, gdyż rozpoznanie sprawy przez Sąd Najwyższy nie stanowi weryfikacji trzecio- instancyjnej. Potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości winna zostać wykazana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.) przez przeprowadzenie profesjonalnego wyводу prawniczego dowodzącego takich wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie. Jeśli orzecznictwo jest rozbieżne, to należy to wykazać przez odwołanie się do konkretnych orzeczeń Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych wraz z podaniem argumentacji. W orzecznictwie i doktrynie jest od dawna utrwalone stanowisko, co oznacza podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej sformułowana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., na który to przepis skarżący się nie powołał, ale w nim tkwi istota wniosku. W każdym razie w uzasadnieniu wniosku żadna z podanych okoliczności nie została nie tylko dowiedziona, ale nawet podniesiona, poza odwołaniem się do rozpoznawanej sprawy, a nie o to chodzi w uzasadnieniu wniosku mającego przekonać Sąd Najwyższy do przyjęcia skargi do rozpoznania.

We wniosku jest także powołana oczywistość skargi. Znajduje to wyraz w przesłankach zawartych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przepis ten ma również utrwalone od wielu lat orzecznictwo i potwierdzającą je doktrynę pokazującą co oznacza oczywistość skargi. Z pewnością nie chodzi o ponowne roztrząsanie stanu faktycznego przedstawionego według własnego wyobrażenia skarżącego, który nie jest zadowolony z rozstrzygnięcia sprawy. Skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie może jednak dotyczyć ustaleń faktycznych ani oceny dowodów, a Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi jest wręcz związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.